

Sprawa C-209/23

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

31 marca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Landgericht Mainz (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

30 marca 2023 r.

Strona powodowa:

FT

RRC Sports GmbH

Strona pozwana:

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Przedmiot postępowania głównego

Roszczenia o zaniechanie z tytułu naruszenia w wydanych przez FIFA ogólnych warunkach, które określają zasady oferowania, świadczenia i otrzymywania wynagrodzenia przez agentów piłkarskich za usługi pośrednictwa na rzecz zawodników i klubów, zakazu porozumień antykonkurencyjnych z art. 101 TFUE, zakazu nadużywania pozycji dominującej na rynku wewnętrznym z art. 102 TFUE, swobody świadczenia usług gwarantowanej przez art. 56 TFUE oraz (częściowo) RODO.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Przedmiot: Zgodność reglamentacji FIFA w zakresie rekrutacji zawodników z art. 101 TFUE, art. 102 TFUE, art. 56 TFUE i art. 6 RODO.

Podstawa prawna: art. 267 TFUE

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) (zakaz porozumień antykonkurencyjnych), art. 102 TFUE (zakaz nadużywania pozycji dominującej) i art. 56 TFUE (swoboda świadczenia usług), jak również art. 6 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (RODO) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie regulacjom, które ustanawia światowy związek sportowy (tutaj: FIFA), do którego należy 211 krajowych związków sportowych danego sportu (tu: piłki nożnej), i którego regulacje są zatem wiążące w każdym przypadku do większości podmiotów zaangażowanych w działalność odpowiednich krajowych lig zawodowych danego sportu [czyli: klubów (co oznacza również kluby piłkarskie zorganizowane w formie spółek kapitałowych), zawodników (będących członkami klubów) oraz agentów piłkarskich], i które mają następującą treść:

1) zabrania się uzgadniania i wypłacania agentom piłkarskim wynagrodzenia przekraczającego limit obliczony jako procent od opłaty transferowej lub rocznego wynagrodzenia danego zawodnika,

jak przewidziano w art. 15 ust. 2 FIFA Football Agent Regulations (regulaminu agenta piłkarskiego FIFA, zwanego dalej „FFAR”),

2) zabrania się wypłacania należnego z tytułu umowy pośrednictwa wynagrodzenia dla kontrahenta agenta piłkarskiego przez osoby trzecie,

jak przewidziano w art. 14 ust. 2 i ust. 3 FFAR,

3) zabrania się klubom płacenia więcej niż 50 % całkowitego wynagrodzenia należnego od zawodnika i klubu za usługi agenta piłkarskiego w przypadkach, gdy ten agent piłkarski jest zaangażowany przez klub przyjmujący i zawodnika,

jak przewidziano w art. 14 ust. 10 FFAR,

4) do przyznania licencji agenta piłkarskiego, która jest warunkiem dopuszczenia do świadczenia usług pośrednictwa przez agenta piłkarskiego, wymagane jest przestrzeganie przez kandydata regulacji wewnętrznych światowego związku sportowego (tutaj: FFAR, statutów FIFA, kodeksu dyscyplinarnego FIFA, kodeksu etycznego FIFA, regulaminu FIFA w sprawie statusu i transferu zawodników oraz statutów, regulaminów, wytycznych i decyzji organów i komisji), a także poddanie się przez niego jurysdykcji związku i jurysdykcji konfederacji i związków członkowskich,

jak przewidziano w art. 4 ust. 2, art. 16 ust. 2 lit. b), art. 20 FFAR w zw. z art. 8 ust. 3, art. 57 ust. 1, art. 58 ust. 1 i 2 statutów FIFA, art. 5 lit. a), art. 49, art. 53 ust. 3 kodeksu dyscyplinarnego FIFA, art. 4 ust. 2, art. 82 ust. 1 kodeksu etycznego,

5) ustala się warunki przyznawania licencji agenta piłkarskiego, zgodnie z którymi przyznanie licencji jest trwale wykluczone w przypadku skazania lub zawarcia ugody w postępowaniu karnym lub zablokowania na okres co najmniej dwóch lat, zawieszenia, odebrania licencji lub innej dyskwalifikacji przez organ lub związek sportowy, bez możliwości późniejszego przyznania licencji,

jak przewidziano w art. 5 ust. 1 lit. a) ii., iii. FFAR,

6) zabrania się agentom piłkarskim świadczenia usług pośrednictwa lub innych usług w związku z zawarciem umowy transferowej lub umowy o pracę z następującymi podmiotami i otrzymywania wynagrodzenia za takie usługi od następujących podmiotów:

- a) klubu przekazującego i klubu przyjmującego,
- b) klub przekazującego i zawodnika,
- c) wszystkich zaangażowanych stron (klubu przekazującego, klubu przyjmującego i zawodnika),

jak przewidziano w art. 12 ust. 8 i ust. 9 FFAR, odpowiednio, względnie

6a) zabrania się agentom piłkarskim świadczenia – wspólnie z powiązaniem agentem piłkarskim – usług pośrednictwa lub innych usług w związku z zawarciem umowy transferowej lub umowy o pracę z następującymi podmiotami i otrzymywania wynagrodzenia za takie usługi od następujących podmiotów:

- a) klubu przekazującego i klubu przyjmującego,
- b) klub przekazującego i zawodnika,
- c) wszystkich zaangażowanych stron (klubu przekazującego, klubu przyjmującego i zawodnika),

jeżeli termin powiązanego agenta piłkarskiego obejmuje współpracę zgodnie z definicją „Connected Football Agent „ (powiązanego agenta piłkarskiego) przewidzianą w FFAR (s. 6, pkt (iv) FFAR),

jak przewidziano w art. 12 ust. 10 FFAR w związku z definicją „Connected Football Agent”, s. 6, pkt (iv) FFAR,

7) zabrania się agentom piłkarskim kontaktowania się lub zawierania umowy pośrednictwa z jakimkolwiek klubem, zawodnikiem, stowarzyszeniem członkowskim światowego związku sportowego lub osobą prawną prowadzącą tzw. Single-Entity-League, które mają prawo do zatrudniania agentów piłkarskich i które zawarły umowę na wyłączność z innym agentem piłkarskim,

jak przewidziano w art. 16 ust. 1 lit. b) i c) FFAR,

8) nazwiska i szczegółowe informacje wszystkich agentów piłkarskich, nazwiska klientów, których reprezentują, usługi pośrednictwa agentów piłkarskich, które świadczą na rzecz każdego poszczególnego zleceniodawcy lub szczegóły wszystkich transakcji, w których biorą udział agenci piłkarscy, w tym wysokość wynagrodzenia należnego agentom piłkarskim, muszą zostać umieszczone na platformie światowego związku sportowego i będą częściowo udostępnione innym klubom, zawodnikom lub agentom piłkarskim,

jak przewidziano w art. 19 FFAR,

9) zabrania się uzgadniania wynagrodzenia za usługi pośrednictwa agentów piłkarskich w inny sposób niż wyłącznie na podstawie wynagrodzenia zawodnika lub opłaty transferowej,

jak przewidziano w art. 15 ust. 1 FFAR,

10) domniemywa się, że inne usługi świadczone przez agenta piłkarskiego lub powiązanego z nim agenta 24 miesiące przed lub po świadczeniu usługi pośrednictwa na rzecz klienta zaangażowanego w transakcję, w związku z którą świadczone były usługi pośrednictwa, stanowią część usług pośrednictwa agenta piłkarskiego, a w zakresie, w jakim domniemanie to nie może być obalone, wynagrodzenie za inne usługi uznaje się za część wynagrodzenia za usługi pośrednictwa,

jak przewidziano w art. 15 ust. 3 i 4 FFAR,

11) wyłącznie faktycznie wypłacana zawodnikowi pensja może stanowić podstawę do obliczenia wysokości procentowego wynagrodzenia agenta piłkarskiego,

jak przewidziano w art. 14 ust. 7 i ust. 12 FFAR,

12) agenci piłkarscy są zobowiązani do ujawnienia następujących informacji światowemu związkowi sportowemu:

a) w ciągu 14 dni od zawarcia: każdego porozumienia z klientem, które nie jest porozumieniem w zakresie reprezentowania, w tym, ale nie wyłącznie porozumienia dotyczącego innych usług, oraz informacji wymaganych na platformie,

b) w ciągu 14 dni od zapłaty wynagrodzenia: informacji wymaganych na platformie,

c) w ciągu 14 dni od zapłaty wynagrodzenia z tytułu jakiegokolwiek porozumienia z klientem innego niż porozumienie w zakresie reprezentowania: informacji wymaganych na platformie,

d) w ciągu 14 dni od daty zawarcia: wszelkich porozumień, umownych lub innych, pomiędzy agentami piłkarskimi, dotyczących współpracy w zakresie świadczenia jakichkolwiek usług lub podziału przychodów lub zysków z jakiegokolwiek części ich usług pośrednictwa,

e) w sytuacji prowadzenia przez agenta piłkarskiego działalności w ramach agencji, w ciągu 14 dni od dnia zawarcia pierwszej transakcji z udziałem agencji: liczbę agentów piłkarskich prowadzących działalność w ramach tej samej agencji oraz nazwiska wszystkich zatrudnionych,

jak przewidziano w 16 ust. 2 lit. j), ii. – v., lit. k), ii. FFAR,

13) zabrania się klubom uzgadniania z agentami piłkarskimi wynagrodzenia lub składników wynagrodzenia za transfer zawodnika na zewnątrz lub wypłacania agentom piłkarskim wynagrodzenia lub składników wynagrodzenia, które obliczane są (również) w oparciu o przyszłe wynagrodzenie za transfer, które klub otrzyma z tytułu kolejnego transferu danego zawodnika,

jak przewidziano w art. 18ter ust. 1 pierwsza alternatywa regulaminu FIFA w sprawie statusu i transferu zawodników (zwanego dalej „FIFA RSTP”), oraz w art. 16 ust. 3 lit. e) FFAR.

Przywołane przepisy prawa Unii

Artykuł 101 TFUE, art. 102 TFUE, art. 56 TFUE i art. 6 RODO

Przywołane przepisy krajowe

§§ 1, 19, 33 Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen (niemieckiej ustawy o przeciwdziałaniu ograniczaniu konkurencji, zwanej dalej „GWB”)

§§ 823, 1004 Bürgerliches Gesetzbuch (niemieckiego kodeksu cywilnego, zwanego dalej „BGB „)

Przywołane regulacje FIFA

FIFA Football Agents Regulations (regulamin agenta piłkarskiego FIFA – FFAR)

Definicje, art. 4, 5, 12, 14, 15, 16, 19, 20

Regulamin FIFA w sprawie statusu i transferu zawodników (FIFA RSTP)

Artykuł 18ter

Regulamin FIFA dotyczący współpracy z pośrednikami

Artykuł 7

Statuty FIFA 2021

Artykuł 8, 14, 57, 58

Kodeks dyscyplinarny FIFA 2019

Artykuł 5, 49, 53

Kodeks etyki FIFA 2020

Artykuł 4, 82

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania

Powód jest agentem piłkarskim, a ponadto wiceprezesem stowarzyszenia agentów piłkarskich The Football Forum. Powódka jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (GmbH) z siedzibą we Frankenthal, która również działa jako agent piłkarski i jest zarejestrowana w Deutscher Fußball-Bund (niemieckim związku piłki nożnej, zwanym dalej „DFB”), krajowym niemieckim związku piłki nożnej zrzeszonym u pozwanej. Powód jest członkiem zarządu powódki i – przynajmniej zgodnie z jego twierdzeniami – jest zarejestrowany również jako agent piłkarski we Francji i Anglii.

Pozwana jest posiadającą osobowość prawną stowarzyszeniem non-profit utworzonym zgodnie z prawem szwajcarskim z siedzibą w Zurychu, Szwajcaria. Jest działającą na skalę światową federacją związków piłki nożnej i posiada 211 zrzeszonych krajowych związków członkowskich na całym świecie, w tym DFB. Zgodnie z art. 11 ust. 4 statutów pozwanej (statuty FIFA), związki członkowskie pozwanej muszą zobowiązać się w swoich statutach do przestrzegania regulaminów pozwanej i uznawania jej decyzji (zob. także art. 14 statutów FIFA).

Pozwana posiada różne organy i komitety. Jej Rada stanowi organ wyznaczający strategię i nadzorczy oraz wydaje ogólne kodeksy zgodnie z art. 34 pkt 11 statutów FIFA.

Rada Pozwanego przyjęła na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2022 r. FIFA Football Agent Regulations (regulamin agenta piłkarskiego FIFA) i opublikowała go w dniu 6 stycznia 2023 r.

Jest to nowa regulacja ogólnych warunków, w ramach których agenci piłkarscy mogą oferować, świadczyć i otrzymywać wynagrodzenie za usługi pośrednictwa dla zawodników i klubów.

Artykuł 1–10 FFAR, jak również art. 22–27 FFAR weszły w życie w dniu 9 stycznia 2023 r., por. art. 28 ust. 1 lit. a) FFAR. W pozostałym zakresie, zgodnie z art. 28 ust. 1 lit. b) FFAR, przepisy te wchodzą w życie z dniem 1 października 2023 r.

Zgodnie z regulacją obowiązującą jeszcze przed uchwaleniem FFAR kluby nie mogą uzależniać wynagrodzenia agenta piłkarskiego od przyszłego wynagrodzenia za transfer (Artykuł 18ter ust. 1 FIFA RSTP oraz art. 7 ust. 4 Regulamin FIFA dotyczącego współpracy z pośrednikami transakcyjnymi).

W niniejszym sporze prawnym przed tym sądem powodowie domagają się wydania nakazu zaniechania w związku z tą regulacją, jak również w związku z częścią postanowień FFAR – w zakresie, w jakim są one wymienione w pytaniu prejudycjalnym. Zdaniem powodów zaskarżone regulacje naruszają zakaz porozumień antykonkurencyjnych z art. 101 TFUE, zakaz nadużywania pozycji dominującej na rynku wewnętrznym z art. 102 TFUE, swobodę świadczenia usług zagwarantowaną przez art. 56 TFUE oraz (częściowo) RODO. Powodowie wnoszą zatem o zakazanie pozwanej stosowania tych regulacji.

Z kolei pozwana stoi na stanowisku, że jej zbiór przepisów jest zgodny z prawem.

I.

Rozstrzygnięcie w niniejszym sporze zależy od tego, czy art. 101, 102 i 56 TFUE oraz art. 6 RODO stoją na przeszkodzie regulacjom wymienionym w pytaniu prejudycjalnym.

Zgodnie bowiem z krajowym prawem niemieckim, w przypadku takiego naruszenia, powodom przysługiwałoby roszczenie o zaniechanie na podstawie § 33 ust. 1 i 2 GWB w związku z §§ 1, 19 GWB, art. 101 i 102 TFUE względnie zgodnie z § 1004 ust. 1 zdanie drugie BGB, analogicznie w związku z § 823 ust. 2 BGB, art. 56, 101 i 102 TFUE oraz art. 6 RODO, tak że powództwo byłoby zasadne i tym samym powinno być uwzględnione. W przeciwnym razie powództwo byłoby bezzasadne i tym samym powinno być oddalone.

II.

1. W przedmiocie art. 101 i 102 TFUE.

a) W ocenie izby orzekającej przedmiotowe regulacje mogą wchodzić w zakres stosowania art. 101 i 102 TFUE.

Pozwana uważa wprawdzie, że działalność agentów piłkarskich mająca przede wszystkim charakter gospodarczy jest bezpośrednio związana z rywalizacją sportową i z tego powodu nie wchodzi w zakres stosowania art. 101 i 102 TFUE. W szczególności wpływa ona na skład drużyn, ich ciągłość i pozycję w klasyfikacji sportowej, ale także na lojalność kibiców i widzów wobec klubów oraz ich zawodników. Działalność agentów piłkarskich wpływa zatem na uczciwą rywalizację sportową oraz na wyniki i zdrowie sportowców. Pozwana jako międzynarodowa federacja związków jest odpowiedzialna za uregulowanie tej działalności i może się w szczególności odwołać także do art. 165 TFUE, który podkreśla szczególny charakter społeczny sektora sportowego. W tym kontekście pozwanej przysługuje swoboda oceny. Należy wziąć przy tym pod uwagę, że nie

ma innego organu regulacyjnego na poziomie globalnym i pozwana musi znaleźć rozwiązania globalne i międzynarodowe, które muszą się mieścić w poszczególnych krajowych ramach prawnych.

Biorąc jednak pod uwagę orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Trybunału) w sprawie Piau (wyrok z dnia 26 stycznia 2005 r. – T-193/02), izba orzekająca uważa, że bardziej prawdopodobne jest przyjęcie, że działalność agentów piłkarskich stanowi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług, która nie ma specyficznego charakteru sportowego. Podobnie na tle przywołanego orzecznictwa można z dużym prawdopodobieństwem przyjąć, że pozwana jest związkiem przedsiębiorstw w rozumieniu tych przepisów i że przedmiotowe regulacje należy uznać za decyzję związku przedsiębiorstw w rozumieniu art. 101 TFUE. W powyższym orzeczeniu Trybunał przyjął również istnienie pozycji dominującej pozwanej w rozumieniu art. 102 TFUE na rynku usług agentów piłkarskich. Ze względu na to, że transfery zawodników nierzadko odbywają się transgranicznie, a działalność agenta piłkarskiego – jak w przypadku powodów w niniejszej sprawie – nie ogranicza się do transferów w ramach krajowej ligi zawodowej państwa członkowskiego, przedmiotowe regulacje wpływają także na handel między państwami członkowskimi.

b)

Przedmiotowe regulacje mogą również co do zasady stanowić ograniczenie konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE, gdyż ograniczają swobodę kształtowania stosunków gospodarczych przez zainteresowane podmioty (agentów piłkarskich, zawodników i kluby) w zakresie parametrów konkurencji (w tym przypadku w szczególności ceny i warunków dostępu do rynku).

Jednak zgodnie z orzecznictwem Trybunału w sprawie Meca-Medina i Majcen (wyrok z dnia 18 lipca 2006 r. – C-519/04 P, EuZW 2006, 593), nie każda decyzja związku przedsiębiorstw, która ogranicza swobodę działania zainteresowanych podmiotów, jest nieodzownie objęta zakazem zawartym w art. 101 TFUE. Należy raczej ocenić całościowy kontekst, w jakim dana decyzja związku przedsiębiorstw została przyjęta lub wywołuje swoje skutki, a w szczególności jej cele. W tym kontekście należy zbadać, czy ograniczenia swobody działalności gospodarczej zainteresowanych podmiotów związane z przedmiotowymi regulacjami służą uzasadnionemu celowi, czy są niezbędne do osiągnięcia tego celu i czy są proporcjonalne w stosunku do tego celu (tzw. „test trójstopniowy”).

Trybunał nie wypowiedział się jednak w tym kontekście jednoznacznie, czy standard kontroli tego testu trójstopniowego jest od początku ograniczony tylko do regulacji o charakterze czysto sportowym, które bezpośrednio wpływają na samą rywalizację sportową (jak np. regulacje dotyczące dopingu, które są przedmiotem sprawy Meca-Medina i Majcen), czy też ma zastosowanie również do innych regulacji wydawanych przez związek sportowy. Pozwana podnosi również, że oddzielenie regulacji o charakterze czysto sportowym od innych regulacji nie jest w ogóle możliwe, ponieważ również regulacje o charakterze

gospodarczym – takie jak przedmiotowe regulacje dotyczące działalności lub wynagrodzenia agentów piłkarskich – mają wpływ na rywalizację sportową, ponieważ przynajmniej pośrednio wpływają na skład kadry poszczególnych klubów.

Gdyby test trójstopniowy był od początku ograniczony do regulacji o charakterze czysto sportowym, prawdopodobnie nie miałby zastosowania w niniejszej sprawie. W takim przypadku należałoby prawdopodobnie stwierdzić naruszenie art. 101 TFUE. W szczególności, zdaniem izby orzekającej – z zastrzeżeniem odmiennej oceny Trybunału – nie wydaje się, by w niniejszej sprawie zostały spełnione ściśle wymogi art. 101 ust. 3 TFUE.

W przeciwnym razie należałoby zbadać, czy przedmiotowe regulacje spełniają wymogi testu trójstopniowego.

W sprawie Meca-Medina i Majcen Trybunał również nie zajął stanowiska, czy test trójstopniowy powinien być stosowany również w przypadku nadużywania pozycji dominującej, o którym mowa w art. 102 TFUE. Tak zakładają Komisja UE i Bundeskartellamt (niemiecki federalny urząd antymonopolowy). Jak widać, również większość niemieckojęzycznego orzecznictwa i literatury antymonopolowej opowiada się za tym. Jednak wiążące orzeczenie Trybunału w tej kwestii nie zostało jeszcze wydane.

c)

W zakresie, w jakim kwestia naruszenia przez przedmiotowe regulacje zasad prawa antymonopolowego zależy od badania proporcjonalności zgodnie z testem trójstopniowym, jasna nie jest już kwestia, czy cele przedstawione przez pozwaną, które przedmiotowe regulacje mają realizować, należy w tym sensie uznać za cele uzasadnione.

W tym kontekście pozwana z reguły powołuje się na następujące cele:

- ochronę integralności piłki nożnej, rywalizacji sportowej i rynku transferowego, zagrożonych problemami i niepożądanym rozwojem sytuacji na rynku transferów i agentów piłkarskich (w szczególności wynagrodzeniami agentów piłkarskich, które nie są powiązane z jakością świadczonych usług, rażącą dysproporcją tych wynagrodzeń w stosunku do rekompensat szkoleniowych i składek solidarnościowych, brakiem przejrzystości, podważaniem stabilności umów, nadużyciami, nadmiernymi i nieetycznymi zachowaniami, konfliktami interesów),
- ochronę stabilności umów,
- promowanie solidarności między profesjonalną piłką nożną na najwyższym szczeblu a amatorską piłką nożną,
- zachowanie równowagi sportowej,

- określenie i poprawę minimalnych standardów zawodowych i etycznych w zakresie działalności agentów piłkarskich,
- zapewnienie jakości usług świadczonych przez agentów piłkarskich na rzecz ich zleceniodawców,
- ograniczenie konfliktu interesów w celu ochrony klientów przed nieetycznymi zachowaniami,
- zwiększenie przejrzystości finansowej i administracyjnej,
- ochronę zawodników, którym często brakuje doświadczenia lub informacji na temat systemu transferów piłkarskich,
- wyeliminowanie nadużyć, praktyk nieproporcjonalnych i spekulacyjnych,
- zachowanie prawidłowości zawodów sportowych, w szczególności poprzez uniemożliwienie drużynom zmiany ich pozycji w rywalizacji sportowej w trakcie zawodów.

Są to tylko częściowo cele, które bezpośrednio dotyczą funkcjonowania rywalizacji sportowej jako takiej. W pierwszej kolejności pojawia się zatem pytanie, czy takie cele mogą być w ogóle uznane za uzasadnione cele regulacji związku sportowego w ramach testu trójstopniowego, czy też egzekwowanie tych celów nie powinno być zastrzeżone dla ustawodawcy państwowego. W sprawie Meca-Medina i Majcen Trybunał nie wypowiedział się jednoznacznie, czy jako uzasadnione cele w ramach testu trójstopniowego można uwzględnić jedynie cele, które bezpośrednio dotyczą funkcjonowania rywalizacji sportowej, czy też za uzasadnione można uznać również inne cele.

Ponadto wątpliwe jest, czy przedmiotowe regulacje są niezbędne do osiągnięcia konkretnych celów przedstawionych przez pozwaną, jak wymaga tego test trójstopniowy. W tym kontekście pojawia się również pytanie – na które Trybunał również nie udzielił dotychczas odpowiedzi – w jakim zakresie pozwana dysponuje przy tym swobodą oceny w zakresie stanu faktycznego i konsekwencji prawnych.

- 1) Procentowy limit wynagrodzenia agentów piłkarskich (limit opłaty za usługi, zwany dalej limitem „service fee”) (pkt 1 pytania prejudycjalnego)

W tym względzie pozwana podnosi, że obecna praktyka w zakresie wynagrodzeń przyczynia się w znacznym stopniu do licznych problemów i niepożądanych zjawisk na rynku transferowym, w szczególności do zagrożenia stabilności umów, konfliktów interesów, ogólnego braku przejrzystości, zwłaszcza w odniesieniu do wynagrodzeń agentów piłkarskich, zachowań stanowiących nadużycie i przesadę, jak również do zagrożenia solidarności w piłce nożnej poprzez spekulację i czystą pogoń za zyskiem.

Jedynym wskazywanym przez pozwaną w tym kontekście aspektem, który mógłby bezpośrednio wpłynąć na funkcjonowanie rywalizacji sportowej jest stabilność umów. Stabilność składu drużyny może mieć bowiem bezpośredni wpływ na jej wyniki sportowe.

Pozwana argumentuje w tym zakresie, że wyższe wynagrodzenie dla agenta piłkarskiego stwarza większą motywację do działania na rzecz transferu (który może nawet wcale nie mieć sensu ze sportowego punktu widzenia). Ograniczenie wynagrodzenia zmniejsza ten bodziec i tym samym chroni stabilność umów. Natomiast strona powodowa podnosi, że jest odwrotnie: ograniczenie wynagrodzenia prowadzi właśnie do tego, że agent piłkarski musi pośredniczyć w większej liczbie transferów, aby uzyskać określoną kwotę wynagrodzenia, a więc regulacje przewidziane przez pozwaną miałyby właśnie skutek odwrotny od zamierzonego dla stabilności umów. Powstaje zatem pytanie, w jakim zakresie regulacje mogą być w ogóle uznane za odpowiednie dla osiągnięcia celu, jakim jest stabilność umów, a o ile zostanie on ustalony, to czy w tym zakresie są one konieczne dla tego celu i proporcjonalne.

W odniesieniu do innych celów nie ma bezpośredniego związku z funkcjonowaniem rywalizacji sportowej, tak że – jak stwierdzono powyżej – wątpliwe jest, czy można je nawet uznać za uzasadnione cele w ramach testu trójstopniowego. Jeśli miałyby to zostać potwierdzone, należałoby dalej zbadać, czy regulacje są konieczne do osiągnięcia danego celu i czy są proporcjonalne w odniesieniu do tego celu.

Odnosząc się do celu, jakim jest ograniczenie konfliktów interesów, pozwana podnosi, że bez przedmiotowych regulacji istnieje ryzyko, że agent piłkarski będzie raczej starał się osiągnąć jak najwyższe wynagrodzenie dla siebie, a nie jak najwyższą pensję dla zawodnika, w którego transferze pośredniczy. Ograniczenie wynagrodzenia do określonego procentu wynegocjowanej pensji zawodnika wydaje się być, w przypadku udzielenia zlecenia przez zawodnika, całkiem odpowiednie dla osiągnięcia zamierzonego celu. Jednakże regulacje przewidują również ograniczenie wynagrodzenia do określonego procentu pensji zawodnika w przypadku udzielenia zlecenia przez klub przyjmujący, choć zlecający klub prawdopodobnie będzie zainteresowany utrzymaniem pensji zawodnika na jak najniższym poziomie. Dlatego też właśnie, w ocenie izby orzekającej, istnieją wątpliwości, czy regulacje w obecnym kształcie są faktycznie odpowiednie, by wykluczyć konflikty interesów. Niezależnie od tego konieczność i proporcjonalność i tak pozostają do zbadania.

Zdaniem izby orzekającej nie jest jasne, w jakim stopniu ograniczenie wynagrodzenia agenta piłkarskiego do określonego procentu pensji zawodnika lub opłaty transferowej ma prowadzić do większej przejrzystości. Pozwana podnosi w tym względzie, że takie ogólne ograniczenie jest znane zleceniodawcom i dlatego sprzyja przejrzystości. Jednak nawet bez ogólnego ograniczenia, wynagrodzenie uzgodnione z agentem piłkarskim powinno być przecież znane poszczególnym zleceniodawcom (którzy są w końcu kontrahentami agentów

piłkarskich względnie agentów meczowych, z którymi zawarto umowę o wynagrodzenie), wobec czego izba orzekająca nie zgada się z argumentacją strony pozwanej.

Podobnie, nie jest jasne, w jaki sposób omawiane tu regulacje dotyczące wynagrodzeń mają zapobiegać lub ograniczać nadużycia i nadmierne zachowania agentów piłkarskich, na które powołuje się strona pozwana (jako przykłady podano przypadki korupcji i uchylania się od opodatkowania oraz przypadki wykorzystywania braku doświadczenia zawodników).

W tym kontekście pozwana powołuje się również na problem „Hidden Information (agenci piłkarscy mają mieć z reguły większą wiedzę na temat informacji istotnych dla transferu, na przykład dotyczących ogólnych warunków rynkowych, oczekiwań płacowych zawodnika i jego wartości rynkowej, jak również możliwości finansowych klubu przyjmującego, którą mogliby wykorzystać na niekorzyść zawodników), problem „Hold Up”, czyli „wstrzymania” (ze względu na to, że transfery są możliwe tylko w określonych oknach czasowych, agenci piłkarscy mogliby próbować wykorzystać związaną z tym presję czasu, by uzgodnić dla siebie wyższe wynagrodzenia) oraz problem „Gate Keeper (agenci piłkarscy szczególnie poszukiwanych zawodników mogliby wykorzystywać swoją silną pozycję jako swojego rodzaju nieuniknionych pośredników na rynku, aby żądać zawyżonego wynagrodzenia). W opinii izby orzekającej zamierzone ograniczenie wynagrodzenia do określonego procentu pensji zawodnika lub do określonego procentu opłaty transferowej w najlepszym razie pośrednio rozwiązuje wyżej wymienione problemy, tak że wątpliwe jest, czy można je uznać za odpowiednie do ich ograniczenia. W każdym razie konieczność i proporcjonalność wydają się wątpliwe.

Aspekt zagrożenia solidarności w piłce nożnej poprzez „spekulację i czystą pogoń za zyskiem” wydaje się, zdaniem izby orzekającej, w tak ogólnym ujęciu za mało konkretny, aby mógł stanowić uzasadniony cel w ramach testu trójstopniowego. W tym kontekście pozwana wskazuje również w innym miejscu, że wynagrodzenie agentów piłkarskich przestało być powiązane z rekompensatą za wyszkolenie i składkami solidarnościowymi. Również w tym przypadku nie jest jednak dla izby orzekającej wcale jasne, w jaki sposób zamierzone ograniczenie wynagrodzenia agenta piłkarskiego do określonego procentu pensji zawodnika byłoby odpowiednie dla rozwiązania tego problemu. Konieczne byłoby w tym celu raczej bezpośrednie powiązanie wynagrodzenia z rekompensatą za wyszkolenie i składkami solidarnościowymi (a nie z odpowiednią aktualną pensją zawodnika).

2) Zasada „Client Pays” („klient płaci”) (pkt 2 pytania prejudycjalnego)

Zdaniem pozwanej zasada „Client Pays” ma przede wszystkim na celu uniknięcie konfliktu interesów. Powstała ona na gruncie praktyki, która najwyraźniej istnieje obecnie, a mianowicie, że pomimo zaangażowania agenta piłkarskiego – również – przez zawodnika, wynagrodzenie agenta piłkarskiego jest w całości płacone

przez klub przyjmujący. Ponadto pozwana odwołuje się również w tym kontekście do opisanego wyżej problemu „Hidden Information” i stwierdza, że zleceniodawcy coraz częściej interesują się wynagrodzeniem pracujących dla nich agentów piłkarskich, a także chcą je kształtować w sytuacji, gdy faktycznie sami będą musieli ostatecznie to wynagrodzenie zapłacić.

Również w tym przypadku pojawia się w pierwszej kolejności pytanie, czy aspekty te mogą w ogóle stanowić uzasadniony cel w ramach testu trójstopniowego, ponieważ nie ma tu bezpośredniego odniesienia do funkcjonowania rywalizacji sportowej.

Zakres, w jakim konkretnie rozpoznawalne konflikty interesów powstały w tym kontekście w przeszłości, nie może być oceniony na podstawie oświadczeń stron; w szczególności nie są też wymienione żadne analizy ani inne badania przeprowadzone w tym zakresie. W opinii izby orzekającej wydaje się całkiem możliwe, że konstelacja, w której agent piłkarski nie jest wynagradzany przez zawodnika jako jego zleceniodawcę, lecz przez klub przyjmujący, może prowadzić do konfliktu interesów agenta piłkarskiego (ze szkodą dla zawodnika jako zleceniodawcy), ponieważ interesy zawodnika i klubu przyjmującego nie są siłą rzeczy zbieżne. Jednak z punktu widzenia zawodnika ten ewentualny konflikt interesów jest równoważony przez tą znaczną korzyść, że nie musi on płacić wynagrodzenia agentowi piłkarskiemu, które zasadniczo jest należne od zawodnika. W razie wątpliwości korzyść ta raczej przeważa – w ocenie zawodnika – nad ryzykiem ewentualnego konfliktów interesów po stronie agenta piłkarskiego. Strona powodowa twierdzi zatem również, że pozwanej wcale nie chodzi o unikanie konfliktu interesów działających na niekorzyść zawodników, ale raczej o odciążenie finansowe klubów.

3) Zasada 50-procentowej płatności (pkt 3 pytania prejudycjalnego)

Pozwana podnosi, że regulacje te zasadniczo wynikają również z idei leżącej u podstaw zasady „Client Pays”, a mianowicie, że osoba, która dała zlecenie agentowi piłkarskiemu, powinna mu zapłacić, aby uniknąć konfliktu interesów.

Dlatego w pierwszej kolejności można wskazać na powyższe uwagi dotyczące punktu 2).

Pojawia się tu jednak dodatkowe pytanie, dlaczego limit 50 % dotyczy tylko części wynagrodzenia płaconego przez klub przyjmujący, a nie odwrotnie – także części wynagrodzenia wypłacanego przez zawodnika.

4) Zasada podporządkowania (pkt 4 pytania prejudycjalnego)

Pozwana podnosi, że podporządkowanie się FFAR, jak również pozostałym aktom wewnętrznym wymienionym w art. 4 ust. 2 FFAR jest bezpośrednio związane i zgodne z celami FFAR i systemem transferów piłkarskich, a mianowicie służy zapewnieniu integralności piłki nożnej, rywalizacji sportowej i systemu transferów. W szczególności przyczynia się do ustanowienia i poprawy

minimalnych standardów zawodowych i etycznych, zapewniając tym samym i podnosząc jakość świadczenia usług pośrednictwa agentów piłkarskich na poziomie globalnym. Stanowi warunek wstępny dla kompleksowego wdrożenia i egzekwowania FFAR, monitorowania oraz karania naruszeń postanowień FFAR.

Zdaniem pozwanej podporządkowanie się agentów piłkarskich jurysdykcji stowarzyszenia pozwanej, jak również jurysdykcji arbitrażowej CAS jest – w zakresie przestrzegania FFAR względnie ścigania i karania naruszeń postanowień FFAR – konieczną, w każdym razie właściwą i rozsądną konsekwencją (ponownego) wprowadzenia wymogu licencjonowania agentów piłkarskich. Ponadto pozwana wskazuje, że zgodnie z art. 20 ust. 1 FFAR agenci piłkarscy i ich zleceniodawcy mogliby uzgodnić – w ramach autonomii kontraktowej – inny mechanizm rozwiązywania konfliktów, a tym samym również jurysdykcję sądów państwowych.

Jest oczywiste, że przedmiotowe regulacje FFAR – o ile okażą się zgodne z prawem – muszą być również egzekwowane wobec agentów piłkarskich. W ramach testu trójstopniowego należy zatem rozstrzygnąć, czy podporządkowanie się aktom wewnętrznym i jurysdykcji stowarzyszenia pozwanej należy uznać za konieczne i proporcjonalne.

Przemawia za tym fakt, że regulacje te mają być stosowane na całym świecie, a zasada podporządkowania się zapewnia jednolite ramy prawne na całym świecie i ustanawia centralny organ orzekający. Jednakże, aby spełnić wymogi testu trójstopniowego, prawdopodobnie konieczne będzie również to, by dla skutecznego wdrożenia FFAR podporządkowanie się wszystkim wyżej wymienionym regulacjom było faktycznie konieczne, a jurysdykcja stowarzyszenia pozwanej i jej konfederacji spełniała minimalne standardy proceduralne, które należy zapewnić z perspektywy prawa europejskiego.

5) Wymagania dotyczące uzyskania licencji agenta piłkarskiego (pkt 5 pytania prejudycjalnego)

Zgodnie z twierdzeniami pozwanej, regulacja ta ma przyczynić się do profesjonalizacji i podniesienia jakości działalności agentów piłkarskich. Z uwagi na duży wpływ agentów piłkarskich na rynek transferowy oraz znaczny wpływ, jaki wywiera to na ich zleceniodawców, w szczególności w wymiarze ekonomicznym i finansowym, konieczne jest, w celu ochrony zleceniodawców (w szczególności młodych, niedoświadczonych zawodników), wykluczenie – w zakresie przewidzianym w tym zbiorze przepisów – tych kandydatów z prowadzenia działalności agentów piłkarskich, którzy spełniają określone w tym regulaminie przesłanki.

Jak wyjaśniono powyżej, w odniesieniu do ewentualnego wpływu działalności agenta piłkarskiego na stabilność i składy drużyn, istnieje związek z funkcjonowaniem rywalizacji sportowej. Uzależnienie przez pozwaną działalności w charakterze agenta piłkarskiego od określonych kwalifikacji lub

spełnienia określonych przesłanek nie powinno zatem w ocenie izby orzekającej budzić co do zasady zastrzeżeń. Wątpliwe jest jednak, w jakim stopniu poszczególne wymogi sformułowane przez pozwaną okazują się w tym kontekście każdorazowo konkretnie potrzebne.

- 6) Zakaz wielokrotnego wynagradzania (pkt 6 i 6a pytania prejudycjalnego)

W tym miejscu pozwana ponownie powołuje się na aspekt unikania konfliktów interesów. W tym zakresie można odnieść się do wyjaśnień dotyczących punktu 2).

Ponadto należy tu dodatkowo zbadać, czy pojęcie powiązanego agenta piłkarskiego jest ograniczone do tego, co konieczne.

- 7) Regulacja dotycząca nawiązywania kontaktów (pkt 7 pytania prejudycjalnego)

Pozwana zasadniczo uzasadnia tę regulację zasadą stabilności umów.

W tym kontekście powinno pojawić się w szczególności pytanie, czy konieczne jest w tym celu „dodatkowe” zabezpieczenie poza FFAR, czy też nie należy uznać za wystarczające możliwości zastosowania sankcji umownych dostępnych w przypadku naruszenia zawartej już z innym agentem piłkarskim umowy pośrednictwa na wyłączność.

- 8) Zasada przejrzystości (pkt 8 pytania prejudycjalnego)

Zdaniem pozwanej regulacja ta ma na względzie niewystarczającą obecnie przejrzystość i identyfikowalność w odniesieniu do usług agentów piłkarskich.

Zdaniem powodów informacje mogłyby być udostępniane światowej opinii publicznej w trzech różnych kanałach, zróżnicowane wyłącznie według uzasadnionych celów przetwarzania, które były podane dla różnych grup odbiorców, zarówno opublikowane jak i nieopublikowane. W odniesieniu do wynagrodzeń poszczególnych agentów piłkarskich należałoby podawać jedynie zagregowane dane. Ochrona danych osobowych została potraktowana poważnie i przy wdrażaniu FFAR uczestniczył dział ochrony danych osobowych pozwanej. Ujawnienie danych za pośrednictwem odpowiednich kanałów powinno, zdaniem powodów, odbywać się przy „precyzyjnym wyważeniu interesów odpowiednich osób, których dane dotyczą, z odpowiednimi interesami pozwanej”. Jedynie tzw. Football Agent Directory powinien być publikowany na stronie FIFA, wszystkie inne informacje powinny być udostępniane jedynie na platformie lub w FIFA Legal Hub, do których dostęp miałyby jedynie wąska grupa odbiorców.

Również w tym przypadku pojawia się w pierwszej kolejności znowu pytanie, w jakim stopniu zwiększona przejrzystość może być w ogóle wykorzystywana

jako uzasadniony cel przy braku bezpośredniego związku z funkcjonowaniem rywalizacji sportowej.

Niezależnie od tego zwiększona przejrzystość nie może być celem samym w sobie, lecz może być uwzględniona jako uzasadnienie środka ograniczającego konkurencję tylko wtedy, gdy jest ona konieczna do osiągnięcia lub zapewnienia innego uzasadnionego celu. Należałoby zatem ustalić, czy cele przetwarzania danych wskazane przez pozwaną w tym kontekście stanowią uzasadniony cel w rozumieniu testu trójstopniowego i czy publikacja poszczególnych informacji dla odpowiedniej grupy adresatów jest konieczna i proporcjonalna do osiągnięcia tego celu.

W opinii izby orzekającej szczególnie problematyczne jest przy tym to, że brzmienie rozważanych regulacji zawartych w art. 19 FFAR przewiduje jedynie ujawnienie wymienionych tam informacji przez pozwaną oraz że wcale nie wspiera ono zróżnicowania według grup odbiorców lub celów przetwarzania ani wyważenia uwzględniającego interesy osób, których dane dotyczą, na co powołuje się pozwana. Zgodnie z wykładnią obiektywną, nawet nieograniczone ujawnienie informacji wymienionych w tym przepisie byłoby w skrajnych przypadkach dopuszczalne.

9) Obliczanie limitu „service fee” (pkt 9 pytania prejudycjalnego)

Pozwana podnosi, że regulacja ta jest jedynie przepisem dodatkowym do regulacji ograniczającej wynagrodzenie agentów piłkarskich (limit „service fee”, por. pkt 1 pytania prejudycjalnego) i że regulacja ta nie nakazuje żadnej określonej formy wynagrodzenia. Wydaje się to jednak wątpliwe zarówno na podstawie brzmienia regulacji, jak i jej systemowego usytuowania w art. 15 ust. 1 FFAR. W ocenie izby orzekającej regulację w jej obecnym kształcie należy interpretować, przy obiektywnej wykładni, w sposób wskazany przez stronę powodową i sformułowany w pkt 9) zadanego pytania.

Pozwana nie wskazuje na żadne cele, które mogłyby uzasadniać regulację o takiej treści. Dlatego regulacja w obecnym kształcie – z zastrzeżeniem odmiennej oceny przez Trybunał – prawdopodobnie narusza art. 101 ust. 1 TFUE.

10) Domniemanie zgodności z art. 15 ust. 3 i 4 FFAR (pkt 10 pytania prejudycjalnego)

Zdaniem pozwanej, regulacja ta służy zapobieganiu obchodzenia limitu „service fee”. W szczególności ma ona zapobiec sytuacji, w której agent piłkarski deklaruje wynagrodzenie za usługę pośrednictwa (ograniczone kwotowo przez limit „service fee”) jako (nieograniczone kwotowo) wynagrodzenie za inną usługę i w ten sposób obchodzi limit „service fee”. Należy wziąć pod uwagę, że agenci piłkarscy mogliby z łatwością generować (nieograniczony) dochód za pomocą innych usług, pod warunkiem, że usługi te byłyby faktycznie świadczone.

Zgodność tej regulacji z prawem zakładałaby przede wszystkim, że limit „service fee” jest zgodny z prawem. Nawet jednak gdyby tak było, to wydaje się jednak wątpliwe, czy przewidziana tu zasada domniemania (tj. związane z nią odwrócenie obowiązku przedstawienia okoliczności faktycznych i ciężaru dowodu) jest konieczna i proporcjonalna dla skutecznego egzekwowania tego limitu.

- 11) Wyłącznie faktycznie wypłacona pensja jako podstawa wymiaru wynagrodzenia agenta piłkarskiego, art. 14 ust. 7 i 12 FFAR (pkt 11 pytania prejudycjalnego)

Regulacja ta jest jedynie przepisem dodatkowym do limitu „service fee” zgodnie z pkt 1 pytania prejudycjalnego.

Z zastrzeżeniem odmiennej oceny Trybunału, w przypadku legalności limitu „service fee” nie powinno być zastrzeżeń do oparcia jego obliczania wyłącznie na faktycznie wypłacanej zawodnikowi pensji.

- 12) Obowiązki w zakresie ujawniania (pkt 12 pytania prejudycjalnego)

Zdaniem pozwanej regulacja ta służy kontroli przestrzegania aktów wewnętrznych mających zastosowanie do agentów piłkarskich, w szczególności FFAR. Warunkiem zgodności regulacji z prawem byłaby zatem w pierwszej kolejności zgodność z prawem FFAR (w szczególności także przedmiotowych regulacji dotyczących wynagradzania). Ponadto zależałoby to zapewne od tego, czy ujawnienie informacji, o których mowa w art. 16 ust. 2 lit. j), ii. - v., lit. k), ii. FFAR jest faktycznie konieczne dla zachowania zgodności z tymi aktami wewnętrznymi. Obecnie wydaje się to co najwyżej możliwe do pomyślenia, o ile założyć szeroką swobodę uznania przyznaną pozwanej, gdyż pozwana nie podaje żadnych konkretnych odnośnie tego, przestrzeganie którego konkretnie postanowienia FFAR ma być każdorazowo zapewnione przez ujawnienie poszczególnych informacji, a regulacja przewiduje także ujawnienie „informacji wymaganych na platformie”, nie precyzując tego bliżej. „Platforma” została zdefiniowana w FFAR jako „platforma cyfrowa obsługiwana przez FIFA, za pośrednictwem której musi być przeprowadzony proces licencjonowania, proces rozstrzygania sporów, stałe doksztalcanie zawodowe (continuing Professional development, CPD) oraz raportowanie”. To, jakie informacje są wymagane na „platformie” nie jest w ogóle sprecyzowane w świetle tego zbioru przepisów. O ile pozwana odnosi się w tym miejscu także do zróżnicowanego ujawniania informacji, jak również do ograniczonego kręgu odbiorców informacji, można odnieść się do wyjaśnień zawartych w punkcie 8).

- 13) Regulacje dotyczące uwzględniania przychodów z odsprzedaży (pkt 13 pytania prejudycjalnego)

Zdaniem pozwanej regulacja ta ma na celu ochronę stabilności umów, jak również autonomii klubów w zakresie ich polityki transferowej.

Ostatecznie w tym kontekście pojawiają się podobne pytania jak w przypadku limitu „service fee”. Również w tym przypadku będzie to prawdopodobnie kwestia tego, czy udział agenta piłkarskiego w przychodach z odsprzedaży stanowi bodziec zachęcający do działania na rzecz dalszych niepotrzebnych transferów i czy, jeśli tak, zakaz jest konieczny i proporcjonalny, aby zapewnić stopień stabilności umów wymagany dla uczciwej rywalizacji sportowej.

2. W przedmiocie art. 56 TFUE

Ze względu na to, że działalność agencji piłkarskich – jak wykazano powyżej – stanowi działalność gospodarczą i wykracza poza granice jednego państwa członkowskiego, wchodzi ona również w zakres swobody świadczenia usług uregulowany w art. 56 TFUE. Dotyczy to w szczególności nie tylko środków urzędowych, lecz także przepisów innego rodzaju, które służą zbiorowemu uregulowaniu świadczenia usług, takich jak na przykład statuty związków sportowych (por. także cytowane w tym zakresie orzecznictwo Trybunału w sprawie Meca-Medina i Majcen). Ze względu na to, że przedmiotowe regulacje niewątpliwie ograniczają lub regramentują świadczenie usług przez agentów piłkarskich, rozstrzygnięcie kwestii naruszenia swobody świadczenia usług na podstawie art. 56 TFUE zależy również od tego, czy ograniczenia te są ewentualnie uzasadnione. Byłoby tak, gdyby służyły one ochronie lub egzekwowaniu nadrzędnego interesu ogólnego i były odpowiednie, konieczne i proporcjonalne do tego celu. Powstaje zatem porównywalny problem, jak w związku ze wspomnianym testem trójstopniowym przewidzianym w orzecznictwie Trybunału w sprawie Meca-Medina i Majcen, choć nie wydaje się pewne, czy nadrzędny interes ogólny uzasadniający ograniczenie swobody świadczenia usług uregulowanej w art. 56 TFUE należy koniecznie utożsamiać z uzasadnionym interesem w rozumieniu testu trójstopniowego.

3. W przedmiocie art. 6 RODO

Przechowywanie i przetwarzanie danych osobowych przewidziane w art. 16 ust. 2 lit. j), ii. – v., lit. k), ii., 19 FFAR byłoby uzasadnione na podstawie art. 6 ust. 1 RODO również tylko wtedy, gdyby można było założyć istnienie uzasadnionego interesu pozwanej. Także w tym przypadku decydujące jest zatem, czy przechowywanie lub przetwarzanie danych służy uzasadnionemu celowi, jest konieczne do osiągnięcia tego celu i jest proporcjonalne w odniesieniu do tego celu, przy czym w tym względzie pojawia się również pytanie, czy uzasadniony interes w rozumieniu art. 6 ust. 1 RODO należy koniecznie utożsamiać z uzasadnionym interesem w rozumieniu testu trójstopniowego. Jednakże ewentualne naruszenia RODO mają znaczenie tylko dla pkt 8) i 12) zadanego pytania prejudycjalnego.

III.

Izba orzekająca [kieruje] do Trybunału z urzędu, na podstawie art. 267 ust. 1 lit. a) i ust. 2 TFUE określone w sentencji postanowienia pytania do rozstrzygnięcia

w trybie prejudycjalnym i zawiesza postępowanie do czasu zakończenia postępowania prejudycjalnego.

Jest to właściwe, ponieważ tylko Trybunał może w sposób wiążący orzec o istnieniu naruszenia art. 101, 102 i 56 TFUE oraz art. 6 RODO.

Ze względu na to, że omawiane regulacje FFAR mają obowiązywać na całym świecie, orzeczenie sądu ponadnarodowego, takiego jak Trybunał, daje również znacznie większe szanse na zakończenie sporu niż orzeczenie sądu krajowego pierwszej instancji.

Wbrew stanowisku strony powodowej, pytania prejudycjalne dotyczą również w znacznym stopniu wykładni prawa europejskiego, a nie jego stosowania w indywidualnym przypadku. W szczególności nie ma w tym względzie znaczenia, czy chodzi o zgodność z prawem europejskim konkretnej normy prawa państwowego, czy też statutu związku sportowego.

Nie jest również oczywiste, że sądy państw członkowskich powinny dysponować w tym kontekście marginesem swobody oceny, który nie może zostać skontrolowany przez Trybunał. Raczej, jeśli została ustalona niezbędna podstawa faktyczna – jak to ma miejsce w tym przypadku – Trybunał może sam w pełni skontrolować i ocenić również kwestię proporcjonalności lub kwestię zakresu, w jakim pozwana działa w ramach przysługującego jej ewentualnie marginesu swobody oceny.

DOKUMENT